

Kritika - Mission: Impossible – Fantom protokoll

2011 december 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Filmkritika pro és kontra: az évtized akciófilmje, vagy kétórás szenvelgés a Mission: Impossible – Fantom protokoll? Lippai Roland és Kárpáti György megmondja.

Pro: Igazi kihívás végigülni…

A Mission Impossible – Fantom protokoll a legalapvet?bb követelményeknek is nehezen felel meg. Nem szórakoztat, hanem idegesít.
– avagy Lippai Roland szerint ugyan magas szinten folyik a konspiráció, ett?l még a MI4 óvodásoknak sem való, unalmas és ötlettelen.

Tom Cruise legújabb akciója olyan nagy hírverést kapott, hogy ha az ember kinéz az ablakon a tizedik emeleti panelból, nem a Pókembert látja ott, hanem Ethan Huntot, amint cicagatyában és csúcskategóriás eszközökkel himbálózik egy er?s madzagon. És közben megment mindent, él?t és élettelent egyaránt. Hála neki ezért.

Egy ilyen kémsztori akárhányadik részére nem azért ül be a gyanútlan néz?, hogy filozófiai mélységekben világíttassák meg vele az emberi létezés legsötétebb titkait. Éppen ellenkez?leg: lazulni akar, a szó pozitív értelmében szórakozni. A legújabb Cruise-mozi sajnos olyannyira béna, hogy nagyfokú türelmet s komoly kihívást jelent a 133 perc végigülése. Furcsa dolog ez: amikor ilyen szar filmet néz az ember, valahogy az id? is lassabban telik. Vannak filmek, amelyekben a látvány képes ellensúlyozni a mondanivaló hiányát, de itt még ez sem sikerült.

A történet hihetetlenül gyenge, s?t: gyermeteg. Budapesten kinyírnak egy ügynököt, közben Cruise – a szuperkém – egy orosz börtönben várja, hogy a kevésbé szuper kémek kiszabadítsák. A sikeres akció után kiderül, egy ?rült professzor úgy képzeli el a világbékét, hogy el?bb kil? egy orosz atomrakétát a másik szuperhatalomra. A feladat tök egyszer?, mivel a világbékét a nagy bumm nélkül kellene megvalósítani. Közben felrobban a Kreml, amit Hunt megúsz egy agyrázkódással. El?tte ? és egy nagyon idegesít?, örökösen pofázó és izguló kém – aki persze egy Commodor 64-essel is képes megbénítani minden informatikai rendszert – úgy verik át az Kreml ?rségét, hogy a szemük se rezdül. Ez igen.

Magas szinten folyik a konspiráció, Hunték egységét megszüntették, így egyedül maradtak azzal a hatalmas teherrel, hogy ha beállnak kispolgárnak, akkor vége a világnak. De tényleg.

A csapat tagjai: a már említett, minden filmben kötelez?en megjelenítend? kötelez?en jópofa bájt-huszár, egy, a szívében is megsebzett, csinos ügynökn?, egy titkokat rejt? „ejt?erny?s” ügynök. Utóbbi története talán külön szál akart lenni, de a sztori s annak félelmetesen amat?r tálalása a sírásig idegesíti az embert. Zanzásítva elég ide, hogy Hunt felesége ugye meghalt, akit ennek a titokzatos ügynöknek kellett volna megvédenie. Neki és Cruise-nak

is világfájdalma van, majd kiderül, hogy nincs helye fájdalomnak, mert a n?ci él és virul, de csak akkor élhet biztonságban, ha „nem él”. Ennyi.

…és kontra: Tom Cruise beszarás jó

A Mission: Impossible – Fantom protokoll Hollywood idei csúcsteljesítménye. Észbontó látvány, amire csak az álomgyár képes; d?ljünk hátra, és izzadjon a tenyerünk!
– avagy Kárpáti György leplezetlen örömmel ünnepli a zsánert

A világ legmagasabb tornya, a 828 méter magas Burdzs Kalifa 119. emeletén ülünk egy lakosztályban. Már innen lenézve is szédít? a mélység, majd kiderül, hogy Ethan Huntnak 11 emeletet kell felmenni a szerverszobába: kívülr?l. S mivel ez a Mission: Impossible, ezért a srácok szépen kiveszik az ablakot, Tom Cruise pedig egy pár tapadó keszty?vel nekiugrik a feladatnak, és elindul felfele az üvegablakokon. Aztán persze le is kell jönni, de az még néhány tenyérizzasztó perccel kés?bb lesz. A Mission: Impossible – Fantom protokoll eme része kétségtelenül az évtized legjobb hollywoodi akciójelenete, a Mission: Impossible negyedik darabja pedig nemcsak a széria legjobb epizódja, de az akcióm?faj elmúlt éveinek legjelent?sebb csúcsteljesítménye.

A tériszonyt kedvel?k persze hasonlóképpen izgulhattak Stallone 1993-as, Cliffhanger – Függ? játszmájának els? jelenetein, ám az a film sosem volt képes megugrani a nyitány magasságát, Tom Cruise-ék pedig a film közepi dubaji momentumokhoz hasonlót nem is egyet kínálnak a két óra során. Akik a sorozat els? három része alapján leírták volna a Mission: Impossible-t, gyorsan tegyék félre el?ítéleteiket, Brad Bird ugyanis új fejezetet nyitott a franchise életében, ami évekre képes lehet az akciófilmm?faj utánpótlását biztosítani. S?t méltó riválisa lehet a jelen pillanatban a kifulladás jeleit mutató James Bondnak, a többiek pedig jócskán lemaradva követik a Cruise vezette expresszt.

Miért is jobb – jelenleg – minden versenyz?nél a Mission: Impossible? Mindenekel?tt, a remek tévésorozat moziváltozatai közül els?ként tudja igazán kiaknázni a csapatjátékot, mert ezúttal tényleg egyenl? erej? karaktereket gyúrtak Cruise mellé. Jeremy Renner például könnyen az új évtized nagy sztárjává válhat, nem véletlen, hogy a zseniális A bombák földjén után eredetileg ? vitte volna tovább a szériát a kiszállását még korábban bejelent? Tom Cruise helyett. Aztán Cruise mégis meggondolta magát, de Renner is maradt. Hogy Hollywood a jöv? sztárjaként kezeli Rennert, jól mutatja, hogy a Bourne-sorozatot is ? veszi át jöv?re Matt Damontól, de azon sem lennék meglepve, ha a Mission: Impossible-ban is kulcsszerepl? maradna. Renner mellett végre van egy épkézláb n?i szerepl?nk is, mert Paula Pattonnek – amellett, hogy irtó dögös – normális színészi képességei is vannak, s ez a kombináció fájóan hiányzott Hollywoodból és ebb?l a m?fajból az elmúlt években. Az eddig háttérben meghúzódó Simon Pegg pedig a 2006-os harmadik rész óta többek között a Vaskabátokkal is bizonyította, hogy megérett az élvonalra.

Valószín?leg vastagon benne van a franchise felrázásában a rendez?, Brad Bird, aki bármily meglep?, de játékfilmes bemutatkozását készítette el a Fantom protokollal. Bird két évtizede két klasszik Simpson család-epizóddal kezdte rendez?i munkásságát, majd olyan animációs csúcsteljesítményekkel tett szert hírnévre, mint a Hihetetlen család és a L’ecsó. Bird jó érzékkel nyúlt bele az akciójelenetekbe, bennük a CGI-trükkök megfelel? ízléssel vannak adagolva, s kell?képpen látványosak, hogy még többet akarjunk bel?le. A két egész estés animációs filmnek a cselekményszervezés komoly erénye volt, s ez a tudás most is visszaköszön. A hetvenes évek etalon Clint Eastwood- és Charles Bronson-filmjeihez h?en, valamint az akciófilmek m?fajiságát szem el?tt tartva néhány percenként következnek az el?z?nél még nagyobb szabású akciójelenetek, amelyek között a szusszanásnyi id?k valóban csak a pulzus átmeneti helyreállására szolgálnak.

S ezzel el is érkeztünk a Mission: Impossible zsánerfilmhez méltó vizsgálatához. Egy pillanatig se felejtsük el, hogy az MI4 akciófilm, s mint ilyen, a m?fajiság számára els?dlegesen a vizuális orgiában és az adrenalinbombákban nyilvánul meg. A sztori az akciófilmekben indifferens, inkább csak ürügy, ami összekapcsolja a látványelemeket. Persze a jó és rossz harcára épül, mint ahogy a James Bond-filmekben megszoktuk. Fölösleges tehát számon kérnünk a filmen a realitást, nyilván nem lehet tapadós keszty?vel mászkálni az üvegfalon több száz méter magasban, mint ahogy id?utazás sincs, meg Alienek-Predátoro sincsenek, de kapaszkodjunk meg, Rambo sem végezhetett volna a valóságban a teljes vietnami, pláne szovjet hadsereggel. A túlzás mindig is a m?faj szerves része volt, játékszabály, amelyet csak elfogadni lehet, s az adott cselekmény valóságosságához tartozónak venni, hogy például repülnek az emberek (Tigris és sárkány), vagy hogy valaki nem hal meg egy golyószóró-sorozattól (mint bármely Schwarzenegger-, Stallone-akciófilmben, s különösképpen a John Woo-mozikban). Az akciózsánerben a Mission: Impossible példaérték?, par excellance alkotás, amely éppen annyira túloz, amennyire egy ilyen mozitól elvárható, viszont sokkal hitelesebben teszi azt, amit tennie kell, mint például az éppen a John Woo által rendezett második epizód. A számítógépes trükkök ízléses alkalmazása pedig sikeres elegyet alkot a kaszkad?rökkel felvett hús-vér jelenetekkel. Így tehát nincs más hátra, mint hátrad?lni, élvezni a megelevenedett hidegháborút, s drukkolni azért, hogy ne dobjon a f?gonosz atombombát senkire. Meg azért, hogy ha mi nem is érezzük képesnek rá magunkat, Hollywoodban újra legyen valaki, aki természetfeletti elszántsággal megakadályozza az Armageddont, és rásegít kicsit a világbékére. Ethan Hunt és csapata megteszi ezt nekünk – s nem fogadnék nagy tétben arra, hogy most csinálják utoljára.

(Mission: Impossible – Fantom protokoll – színes amerikai film, 133 perc, 2011. Rendez?: Brad Bird.)

Lippai Roland-Kárpáti György - mno.hu

Ajánló